

Bola hrozná, odporná zima. Malá vrstva námrazy pokrývala celý trávnik, prerušovalo ju iba niekoľko kôp drevených dosiek, ktoré ostali tam, kde ich nechali robotníci, keď tu boli naposledy. Keby nie konštantných úderov tých tvorov na bránu domu a ich hrozivých vzdychov, ticho by bolo absolútne. Na svojej strane múru som vyšiel bezstarostne po rebríku, preliezol som múr a začal som sa šmýkať do susedovho dvora.

Iba keď som pristál na zemi, uvedomil som si, že som oblečený iba v hrubom svetri a starých rifliah a že jedinou zbraňou, ktorú so sebou mám, sú kliešte na káble v pravom vrecku nohavíc. No áno. Veľký profík. Ja mám teda gule. Chcel som sa vrátiť a dobre sa vyzbrojiť, no vtom som začul zvuky z vnútra domu. Okrem toho som si pomyslel, že by som bol smiešny, ak by som sa tam ukázal s potápačskou harpúnou a v neopréne iba preto, aby som ho našiel ležať na gauči, ako počúva hudbu v slúchadlách a popíja pivo. Nie, lepšie je riskovať, človek má svoju hrdosť. Hlúpa hrdosť.

Prešiel som opatrne dvor, ostrážito som kládol nohy na nedokončenú verandu. Vôňa pilín a laku bola veľmi silná. Všade sa povalovali prázdne plechovky farieb a opustené tesárske náčinie. V dome bolo temno a sklúčujúco. Zaklopal som jemne na zadné dvere a zavolať som na Miguela. Nič. Keď som natiahol ruku po kľúčke, spustilo sa peklo.

Okno po mojej lavici vyletelo von. Cezeň vyšli dve ruky a hlava jednej z tých kreatúr. Ach, nie, to nebol Miguel, ale ešte pred nedávnym ním bol. Chudák. Chcel ma „prekvapiť“ a docielil to, že ho jeden z tých tvorov uhryzol.

Teraz bol v riti, alebo lepšie povedané, snažil sa, aby som sa v riti ocitol ja. Rozbehol som sa k múru ako posadnutý. Musel som sa udrieť do niektorej z tých kôp drevených dosák, lebo členok mám veľký ako tenisová lopta. Keď som dobehol k múru, obzrel som sa a zbadal som Miguela, ako sa snaží vyslobodiť z okna. Musel sa porezať, lebo prúd strašne temnej, starej krvi mu tiekol z ľavej ruky na vlhnuce šaty. Zareagoval som až vtedy, keď sa vyslobodil a pohl sa smerom ku mne. Ach, akí pomalí sa zdajú byť a akí sú rýchli!

Začal som sa šplhať po lane. Nie je to ľahké, najmä ak vieš, že ak by si sa pošmykol, čaká ťa smrť alebo niečo horšie. Nebol som si istý, ale niečo sa asi obtrelo rukami o moju topánku. Chýbalo málo. Pozoroval som ho z múru. Bol rozzúrený, agresívny, zmáčaný vlastnou krvou. Bol jedným z nich.

Vošiel som domov a vzal som foťák. Je to trochu starý model, HP 735 digitál, ale má skvelú šošovku Pentax a často ma sprevádzal. Spravil som pár fotiek tej zavýjajúcej kreatúry tam dole, aby som si ich mohol detailne neskôr pozrieť, nechcel som sa tam priveľmi pretŕčať.

Teraz sedím v kuchyni, pozerám si fotky v laptope, a počujem ho, ako škriabe a udiera do múru. Viem, že s ním niečo musím spraviť, ale ešte som nič nevymyslel. Bude sa treba rozhodnúť. Zajtra.

ZÁPIS 42

2. február, 19.54

Rozhodovanie je komplikované. Strávil som celý boží deň úvahami nad tým, čo spraviť s tvorom, ktorý škriabe môj múr. Je ťažké rozhodnúť sa, tobôž to vykonať. Najnormálnejšie by bolo skoncovať s ním, s jeho utrpením, ak teda vôbec trpí. Ved' som ani nevedel, či si je vedomý vlastnej existencie, či vníma realitu ako ja alebo iným spôsobom, či trpí alebo nie.

Rozmýšľajú? Cítia? Ostalo v nich niečo z ich dávnych emócií alebo to ich ducha úplne zničilo? Pamätajú si niečo zo svojich životov? Spia? Snívajú?... Dopekla, neviem nič o svojich predátoroch. Chcú ma uloviť. Ja som ako zvyšok ľudí, ich korist'.

Aj keď som to všetko vedel, stálo ma veľa síl rozhodnúť sa, čo s Miguelom. Napriek tomu, že bol jedným z nich, bol to môj známy. Preboha, ved' to bol môj sused. Hoci mi vždy pripadal ako úplný blbec, zapikovať mu niekoľko centimetrov železa do hlavy sa mi zdalo nepredstaviteľné. Nie som vrah. Nemôžem to spraviť.

Stálo ma to tri hodiny a polovicu fľaše ginu, aby som zozbieral dostatok duchaprítomnosti a skoncoval s ním. To, čo nakoniec naklonilo definitívne váhu na jednu zo strán, bolo, že jeho aktivita ma doháňala k šialenstvu. Počul som ho vo všetkých častiach domu, každú minútu, každú sekundu som počul jeho hlas. Počul som, ako sa dožaduje mojej krvi. Pravdou je, že som prepadal hystérii.

Pripitý som horúčkovo schmatol harpúnu a nasadil som do nej šíp. Trikrát som sa pokúsil natiahnuť gumenú tetivu, kým sa mi to podarilo. Pár ráz som zakopol, kým som vyšiel rebríkom hore. Podoprel som sa rukou o múr a nazrel som zaň. Hneď ako ma zbadal, spustil silnejší rev a začal ku mne natáňovať ruky, akoby sa ma chcel dotknúť. Odtiaľ som ho mal na menej ako dva metre. Bol to cieľ, ktorý by ani ožran nemal minúť. Keď som stlačil spúšť, šíp vyletel za suchého sipiaceho zvuku. Prešiel mu presne nad pravým obočím. Na tvári sa mu objavilo prekvapenie (alebo úľava?), potom sa zosypal ako vreca na trávnu.

Už bolo po tom. Dostal som hysterický záchvat smiechu a nemohol som sa ovládnuť, po líkach sa mi kotúlali obrovské guľaté slzy. Po chvíli som sa normálne rozplakal, opretý o múr, s harpúnou v rukách. Zavraždil som suseda spoza múru, ktorý nás oddeľoval. Vrazil som mu do hlavy kus železa. Ešte predvčerom som s ním robil plány a počúval som jeho hlúpe vtipy a teraz som ho zabil. Je to na hovno. Cítim sa veľmi sám. Zbláznim sa, ak to ešte bude takto ďalej pokračovať.

Spustil som sa lanom až do jeho dvora, vedľa mŕtvoly. Keď som sa postavil na nohu, ktorú som si včera udrel, pravý členok mi skrútila bolesť. Zadržal som výkrik. Bože, strašne to bolí. Dúfam, že som si ho iba vyklbil a že sa mi nič nezlomilo. Krivajúc som sa priblížil ku kope dosák a vzal som z nej prikrývku. S igelitom v ruke som ťahal mŕtvolu za nohu, až kým som ju nedostal do kúta dvora a nezabalil. Mal by som ho pochovať. Mal by som sa zaňho pomodliť. Ani neviem, či bol veriaci. Do riti. Niečo už vymyslím.

Otočil som sa k jeho domu a chvíľu som si ho zamyslene obzeral. Zadné dvere boli ešte zavreté a okno, odkiaľ vyliezol

Miguel, bolo úplne rozbité. Po zemi sa povalovali kúsky rozbitého skla a škrvny už zrazenej krvi. Z okna trčala záclona so škaredými stopami po krvi. Dom bol temný a tichý. Zdalo sa, že dnu nikto nie je.

Musím tam vojsť. Viem, že tam musím vojsť. Predovšetkým sa musím uistiť, či tam dnu nie je viac tých tvorov a či sú jeho drevené dvere starostlivo zaklincované. To posledné, čo teraz potrebujem, je tucet tých monštier na zadnom dvore jeho domu. Okrem toho, spomínam si, že Miguel mal firmu na distribúciu farmaceutického tovaru. Mal by mať tony vzoriek a ja teraz potrebujem niečo proti bolesti. A to najdôležitejšie je, že z jeho domu je výhľad na druhú ulicu. Možno by som tadiaľ mohol utiecť, čo ja viem.

Ale v tej chvíli som tam nemohol vstúpiť. Už sa stmievalo a všetko zakrývala temnota. Miguelov dom nemal elektrický prúd. Nechcel som vojsť do vlčieho brlohu v tme, bez môjho neoprénu a ožratý. Nie, nie, nie. Radšej to nechať na ďalší deň.

Vyškriabal som sa po lane nahor a vrátil som sa domov. Som rozvalený na gauči v obývačke a počúvam monotónne údery tvorov na moju bránu. Už som triezvejší a už pomaly cítim, ako mi začína byť zle. Pokúsim sa pospať si. Zajtra vojdem do toho domu. A začnem niečo plánovať. Musím odtiaľto odísť.

ZÁPIS 43 **3. február, 17.07**

Sedím na visutom lôžku na zadnom dvore. Práve teraz dopadajú na tento malý obdĺžnik trávnik posledné lúče studeného zimného slnka a zohrievajú mi kosti, kým Lúculo pokojne podriemkava v mojom náručí a sníva o tom, o čom snívajú kocúry. Je to najpokojnejšia chvíľa, akú som zažil za posledné týždne, naozaj. Keby nie sporadického zavýjania tých tvorov zvonku a nejakého toho úderu, ktorý uštedria bráne, mohol by som si myslieť, že je pokojné nedeľné popoludnie. Takmer mám chuť spraviť si pohár

horúcej čokolády a pozrieť si film. Nanešťastie nie je nedel'né popoludnie a všetci moji susedia sú mŕtvi a chcú so mnou skončovať. Okrem toho, už dva týždne nemám doma mlieko, tak čo.

Vyspával som opicu až do poludnia. Keď som sa zobudil, pripravil som si kráľovské raňajky z dvoch silných káv a fazule z konzervy zmiešanej s majonézou (pravdou je, že posledné tri-štyri dni sa pestrosť mojich menu drasticky znižuje). Dnes je deň, keď som musel čeliť viacerým problémom. Na prvom mieste mŕtvole vojaka pri dverách. Hnil tam celý týždeň a začíнал naozaj prenikavo páchnuť. Ak by som niečo nespravil, mohol by som ochorieť.

Keď som zavrel Lúcula do svojej izby (posledné, čo mi chýba, je, aby vyskočil na mŕtvolu, urobil inšpekciu a niekde ju oblízal), odtiahol som telo v igelite na zadný dvor a potláčal som nutkanie na vracanie. Aróma, ktorú som z neho cítil, kým sme prešli predsieňou, chodbou a obývačkou, bola odporná. Keď som ho tam už dostal, chcel som ho poliať benzínom z kosačky a zapáliť, ale odradila ma hrozná myšlienka. Nevieam, či tie tvory dokážu cítiť, alebo ešte horšie, či majú zrak. Ak by to tak bolo, stĺp dymu, ktorý by vystupoval uprostred modrého poludňajšieho neba, by sem prilákal masy. Rozladený som si uvedomil, že jedinou alternatívou je pochovať ho v záhrade.

Rezignovane som sa dal do práce a vykopal som nie veľmi hlboký hrob v pravom rohu svojej záhrady pri grile. Práca to bola ľahká, lebo zem je mäkká a sypká a stačila mi iba malá motyka (vlastne jediný nástroj, ktorý mám). Keď som vojaka konečne vtiahol do priekopy a zasypal, sadol som si špinavý a spotený vedľa rozkopanej zeme. Kým som si zapaloval cigaretu, premýšľal som nad iróniou situácie. Pochoval som mŕtvolu v záhrade a skromný hrob je výsledkom najluxusnejšieho pohrebu (ak nie jediného), aký sa odohral v posledných dňoch v tomto meste.

Keď som odhodil nedopalok na zem, vrátil som sa dnu. Trochu som sa poumýval, trasúc sa pod studenou vodou, ktorá tiekla z kohútika. Potom som pripravil niečo na jedenie pre kocúra a pre mňa. Dnes konzervy. Mám sardiniek už po krk, ale Lúculo je z takej diéty nadšený. Prekliaty kocúr...

Dnes som sa pripravil na najzávažnejšiu skúšku dňa. Natiahol som si neoprén a skontroloval som harpúnu s tromi šípami, ktoré mi zostali (štvrtý je zapichnutý v hlave môjho suseda na druhej strane múru). Rúčka z dáždника ležala opustená na asfalte, stratil som ju na poslednej expedícii, skôr, ako som skoncoval s vojakom. Takže mojou poslednou zbraňou je práve jeho pištoľ.

Glock vyzerá v mojej ruke obrovsky a nebezpečne. Ešte neviem, či ju dokážem použiť, ale aspoň som identifikoval každú z jej častí (kohútik, poistku, uvoľňovač zásobníka atď.). Je nabitá, ale ak budem môcť, pokúsim sa nepoužiť ju. Výstrely, ktoré som počul v týchto dňoch, prichádzali z veľkej diaľky a napriek tomu som ich počul zreteľne. Viem, že hluk tie tvory provokuje. Ak by som vystrelil zo zbrane, určite by som sa mohol zbaviť niekoľkých z nich, ale hluk by spôsobil, že o pár minút by sa sem dostavili tucty ďalších. Takže radšej treba mať pištoľ prichystanú na inú príležitosť.

Keď som sa pomodlil všetky modlitby, ktoré poznám, vysúpil som po skladacom rebríku na múr a potom som zliezol do Miguelovho dvora. Všetko bolo tak, ako keď som ho tam včera zanechal. Jeho mŕtvola, zabalená do igelitu, ležala stále v kúte ako sivý a zbytočný balík. Opatrne som sa k nemu priblížil a dvoma silnými trhnutiami som vytrhol šíp z jeho hlavy. Tentoraz ma až tak veľmi nenapínalo. Možno som znečitlivel. Zaujímavé. Možno ak uplynie istý čas a ja prežijem, bude zo mňa psychopat ako z učebnice. Aká zvláštna perspektíva...

Nechal som šíp na zemi, aby som si ho neskôr vzal, a opatrne som sa zakrádal k domu. Bol stále temný a tichý. Chytil som kľučku a pokúsil som sa ňou pohnúť. Zamknuté. Mohol som to predpokladať. Neostávalo mi nič iné ako vojsť oknom, ktorým Miguel predvčerom vyliezol. Dával som pozor, aby som sa neporezal na skle, ešte stále bolo špinavé od jeho tmavej krvi. Ocitol som sa dnu. To, čo som videl, bolo strašné. Ten prekliaty pes, alebo to, čo ešte z neho ostalo, bol pohodený v kúte, totálne roztrhaný. Bol to krutý pohľad, vyzeral, akoby ho napadla svorka vlkov. Predstavil som si úbohé zviera, ako

sa znepokojene priblížilo ku svojmu pánovi v agónii, ktorý sa premenil na nelútostného predátora a roztrhal ho doslova za pár sekúnd. No smola.

Rýchlo som prezrel dom. Mýlil som sa – aspoň v tomto. Dom bol prázdny a bezpečný. Žiadna z tých beští doň nedokázala vniknúť, vstupné dvere boli zadbenné, mohli po nich búchať storočia a nepohli by nimi. Vyšiel som na horné poschodie a pozrel som sa z okna. Mal som výhľad na celú ulicu a dve zaparkované autá, presne oproti. Jedno bola dodávka s emblémom Miguelovej firmy. Druhý bol mercedes, tiež Miguelov, dvere na strane vodiča boli otvorené. Na sedadlách bola krv a na zemi vedľa auta ležala mŕtvola. Ďalšia bola o kúsok ďalej, uprostred cesty medzi bránou a vozidlom. S oboma skoncoval určite Miguel. S tými, ktorí ho stáli život.

Keď som prezrel celý dom, s úľavou som si vydýchol. Zdvojnásobila sa veľkosť môjho „čistého“ teritória, no polovicu som ešte musel preskúmať. Najdôležitejšie však boli možnosti, ktoré sa mi črtali na druhej ulici. Možno by bolo možné uniknúť práve tadiaľ.

Keď som si vzal škatuľku pomerne silných analgetík, ktoré som našiel na stole, vrátil som sa domov. Rýchlo sa stmievalo a ja som so sebou nemal žiadnu baterku. Nechcel som potme chodiť po cudzom dome, keď sú tie tvory tam vonku. Vrátim sa zajtra a vezmem si, čo budem potrebovať. Okrem toho musím vypracovať plán.

ZÁPIS 44

6. február, 17.57

Už niekoľko dní som si nesadol k denníku. Naozaj mám pocit, že som emocionálne vyšťavený. Pomalý a monotónny, no neustály tlak tých vecí tam vonku určite nedokáže vyvaliť dvere, no moje nervy kolabujú. Plánujem útek. Ak by som tu ostal, mal by som načas garantovanú bezpečnosť, ale pomaly, pomaly by sa mi mňali potraviny a najmä je isté, že by som zošalel.

Domnievam sa, že to je hlavný dôvod, prečo odísť. Človek je od prírody spoločenský tvor, potrebuje mať vzťahy s inými a ak nerátame môjho nešťastného suseda, už niekoľko týždňov som sa nerozprával so žiadnym ľudským tvorom... Samozrejme, že som živý. Potrebujem komunikovať, potrebujem SA S NIEKÝM ROZPRÁVAŤ. Tento denník mi slúži ako terapia, aby som mohol uvoľniť naakumulovaný tlak, ale to nestačí. Vášnivo sa pravidelne zhováram s Lúculom, akoby bol človekom, no v poslednej dobe s ním „konverzijem“ priveľmi často. Je to znamenie, že mám odtiaľto odísť.

Spôsob, ako používam solárne panely a elektrické akumulátory dole v pivnici, nie je priam šťastný a nemá nič spoločné s tým, na čo boli vyrobené. Ich pôvodným cieľom bolo dodávať mi elektrický prúd v prípade výpadku alebo poruchy počas dňa. Takže teraz sa stalo to, čo sa muselo stať. Preťažil som systém. V sobotu na obed som zapol mikrovlnku a popritom som mal zapnutú jednu keramickú platničku a taktiež svetlo v kuchyni. Je to neodpušiteľná roztržitosť, viem, ale v tej chvíli som si to neuvedomil.

Berieme ako prirodzené, že elektrina je stále tu a podľa toho sa aj správame. Ja som jednoducho zabudol, že používam chabé rezervy z pivnice. Batérie boli len slabo nabité, lebo som ich používal na to, aby zovrela voda, ktorú som nechával vychladnúť a prelieval do prázdnych bandasiiek. Takže keď som zapol tie spotrebiče, znížilo sa napätie a spálil som skurvenú mikrovlnku... a motory mrazničiek v pivnici. Všetky moje zmrazené rezervy som nahádzal do susedovej záhrady, do jamy vedľa hrobu. Predtým som si ešte dal gastronomické hody z toho, čo sa mi podarilo zachrániť.

Situácia začala byť ešte znepokojujúcejšia. Komora u suseda je pomerne slabo zásobená. Niekoľko konzerv, nejaké cestoviny a dve kilá plesnivých zemiakov sú najväčším úlovkom. Okrem toho tucty a tucty vrecúškových polievok, dehydrované kaše a rizotá na minútovú prípravu. To je síce fantastické, lebo si ich môžem zobrať so sebou bez toho, aby veľa vážili, no ich výživná hodnota je diskutabilná a ja potrebujem byť pri plnej sile. A to som ešte nespomínal ich „vynikajúcu“ chuť...

Nenašiel som v Miguelovom dome veľa vecí. Sused nemal zbrane: len jednu poľovnícku pušku. Je to brokovnica Zabala s dvojhľavňou, no jediná munícia, ktorú som našiel, sú olovené broky. S takouto muníciou sa dá prestreliť ľudská lebka. Na to treba však byť veľmi blízko cieľa a to „veľmi blízko“ je priveľa, keď ide o tamtých tvorov. Miguel by mi dal za pravdu, keby nebol mŕtvy a neležal pod zemou vo svojej záhrade. Okrem toho je strašne hlučná. No aj tak som ju vzal so sebou, aj muníciu – mám približne pätnásť rán. Jeden nikdy nevie.

Išiel som sa zblázniť, kým som hľadal kľúče od člna. Ešte stále mi nie je jasné, čo spravím, keď odtiaľto vyjdem (môj plán spočíva zatiaľ iba v tom, že odtiaľto vyzbrojený odídem a uvidíme, čo príde). Viem, že by som nemal vylúčiť použitie člna, akokoľvek nereálne a nebezpečné sa mi to môže zdať. Keď som prehľadal celý dom, aby som našiel tie prekliate kľúče, konečne som si uvedomil, kde by mohli byť. Na najlogickejšom mieste.

S povzdychom som sa vrátil do záhrady a začal som vykopávať Miguelovu mŕtvolu, ktorú som pochoval iba pred dvadsiatimi štyrmi hodinami, vzápätí potom, ako som pochoval tú vojakovu v záhrade u mňa. Ak budem takto ďalej pokračovať, stanem sa pohrebným expertom.

Je náročné pochovať niekoho, no ešte ťažšie je niekoho vykopáť. Vidíš, ako sa postupne objavuje jeho telo, jeho ruky, trup... a zistíš, ako hrozne zapácha a že je úplne mŕtvy. Prezrel som mu vrecká a montérky, potláčajúc hnus. Áno, boli tam kľúče, peňaženka a vrecúško s tromi gramami bieleho prášku. Úbohý diabol. Bol to sviniar, ale nezaslúžil si skončiť takto. Nikto si to nezaslúži.

Opäť som ho zahrabal a vošiel som do jeho domu. Najlepšie zo všetkého je, že nebol napojený na plynárenskú sieť, ale používal propánbutánové bomby na zohrievanie vody... a ešte mal jednu nepoužitú! Po takmer dvadsiatich dňoch bez plynu som mal chuť splniť si fantastický sen. Naplnil som vaňu až po okraj, vzal som zo svojho domu fľašu vína a celé poobedie som sa máčal a odpočíval som v opare kúpeľa. Zaslúžil som si to. Okrem toho mám pocit, že ešte prejde veľa času, kým si

budem môcť znova vychutnať niečo podobné. Som si istý, že najbližšie týždne veru nebudem zaháľať – ak, pravda, prežijem.

V hlave mám napoly hotový plán, ako odtiaľto vyjsť bez toho, aby ma roztrhali už vo dverách. Ešte ho treba dostatočne doladiť, ale myslím, že je realizovateľný. Mal som takmer tri dni na oddych, na dobré jedlo a zbieranie síl. Teraz musím konať.

ZÁPIS 45

7. február, 13.12

Je veľmi komplikované rozhodnúť sa, čo so sebou vziať, ak človek vie, že sa pravdepodobne domov dlho nevráti. A je to ešte komplikovanejšie, ak človek vie, že jeho život bude závisieť od výstroja. Čiže žiadne nadbytočné veci. Ale nie je to také jednoduché. Aby som nejakو začal, na dlážku obývačky som porozkladal všetky veci, ktoré považujem za nevyhnutnú súčasť výstroja, ak sa to tak dá povedať. Mám plecniak Jack Wolfskin s objemom 60 litrov, ktorý som zvykol používať, keď som sa chodieval potápať. Ešte vonia po mori. Keď som ho bral do rúk, nemohol som nepocítiť nostalgiu a nespomenúť si na všetky tie krásne hodiny, ktoré som s ním strávil. No čo už.

Okrem plecniaka mám spacák a plášť do zlého počasia (dedičstvo po mŕtvom vojakovi). Okrem toho si beriem aj laptop, vysielaciu, nejaké prezlečenie, náhradnú obuv a všetko sušené jedlo, ktoré som našiel v Miguelovom dome. Beriem si aj škatuľku prvej pomoci s morfínom, všetky antibiotiká a analgetiká, ktoré som v dome našiel, a aj päťlitrovú bandasku so sladkou vodou. Malé vrecúško, obal s fotkami, s ktorými sa nedokážem rozlúčiť, a zošiť s niekoľkými perami. Ešte fotoaparát a všetky baterky, ktoré som doma našiel – a plecniak je plný. Musím si vziať aj vrecúško, ktoré sa vešia na slučku na prsia. Doň som vložil pár bateriek (jedna z nich je xenónová SeaScub, ktorú som používal na nočné potápanie, žerie síce energiu, ale je ako maják) a všetku muníciu do glocka a zabaly. Spolu je to hromada kíl.